

Jogalapok és fontosabb érvek

Az első jogalap téves jogalkalmazáson és a tények elferdítésén alapul. E jogalap három részből áll, amelyek a megtámadott ítélet 36., 39., 43- 56., 62. és 63. pontjára vonatkoznak.

Az első részben a Bizottság azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a versenyvizsga-felhívás értelmezése során. A Törvényszék a megtámadott ítélet 36., 45. és 47–56. pontjában helytelenül állapította meg egyrészt, hogy a versenyvizsga-felhívásban szereplő „befejezett felsőoktatási tanulmányoknak megfelelő jogi végzettség” kifejezésben használt „befejezett” jelző nem az elvárt oklevél tartalmára vonatkozik, másrészt a „legalább négy éves tanulmányoknak megfelelő” kifejezésben szereplő „megfelelő” szó nem az oklevélre, hanem a képzésre vonatkozik. Ugyanígy a Bizottság úgy véli, hogy a rendszertani és a teleologikus értelmezés semmiben sem támasztja alá a Törvényszék következtetéseit, mivel a versenyvizsgán való részvétel feltételeit a betöltendő álláshelyen ellátandó feladatok leírása alapján kell értelmezni, amelyek a versenyvizsga-felhívás melléklete szerint a „magasan képzett jogászok” által ellátandó fordítási feladatok voltak.

A Bizottság a második részben a személyzeti szabályzat 5. cikke (3) bekezdése c) pontjának és a megtámadott ítélet 46–49. és 52–53. pontjának értelmezését érintő téves jogalkalmazásra hivatkozik. A Bizottság úgy véli, hogy a személyzeti szabályzat ezen rendelkezése egyáltalán nem releváns a felvételi eljárások szempontjából, és különösen nem akadályozza meg azt, hogy az adminisztráció a versenyvizsga-felhívás tartalmának kialakítása során szigorúbb feltételeket állapítson meg annál, mint amit e rendelkezés előír. Ellentétben a Törvényszék megállapításával, a versenyvizsga-felhívást nem a személyzeti szabályzat ezen rendelkezése fényében kell értelmezni.

A harmadik részben a Bizottság az Université de Poitiers (Poitiers-i egyetem) szakirányú master képzése tartalmának, valamint a pályázatnak az elsőfokú eljárásban való elferdítésére hivatkozik. A Bizottság úgy véli, hogy e két bizonyítékból nyilvánvalóan kitűnik, hogy a felperes nem rendelkezett a versenyvizsga-felhívásban előírt öt éves jogi képzést lezáró master 2 oklevéllel. Ennélfogva a Törvényszék által a megtámadott ítélet 39., 43–44., 52–54. pontjában tett megállapítások tévesek.

A második fellebbezési jogalap a versenyvizsga-bizottság jogkörének annak ellenőrzése során történő korlátozására vonatkozó szabályok értelmezését érintő téves jogalkalmazásra alapul, hogy a pályázó rendelkezik-e oklevéllel. Ez a második jogalap, amely a megtámadott ítélet 37., 52. és 54–56. pontjára vonatkozik, a Törvényszék azon érvelésének vitatására irányul, amely szerint a versenyvizsga-bizottságnak a felperes oklevelét az elsőfokú eljárásban kizárólag az oklevél kiadására vonatkozó nemzeti rendelkezések alapján el kellett volna fogadnia.

A harmadik fellebbezési jogalap, amely a megtámadott ítélet 39., 44., 47–48., 52., 57–61. pontjaira vonatkozik, az indokolási kötelezettség megsértésén alapul, mivel a Törvényszék nem jelölte meg megfelelően, hogy az elsőfokú eljárás felperese az ügy mely iratai értelmében rendelkezett olyan oklevéllel, amely alapján megfelelt a versenyvizsga-felhívás által előírt feltételnek. Ezenkívül a Törvényszék ellentmond önmagának, mivel ugyan kijelentette, hogy a befejezett felsőoktatási tanulmányoknak megfelelő végzettség és a befejezett felsőoktatási tanulmányokat lezáró oklevél különböző tényezők, az oklevél meglétét anélkül állapította meg, hogy megjelölte volna, hogy mely irat alapján volt megállapítható a befejezett felsőoktatási tanulmányoknak megfelelő jogi végzettség. Végül a Törvényszék nem fejtette ki kellően, hogy a T-420/13. sz. ügyben hozott, jogerőre emelkedett ítélet milyen okból utasította el a felperes oklevelét a Bíróság adminisztrációjának „szabadúszó fordítója” („freelance”) számára kiírt fordítási közbeszerzési eljárásban, miközben ugyanezen oklevél most azt igazolja, hogy ugyanezen felperes a Bíróság fordítási szervezeti egységeinél jogász-nyelvtan tisztviselőnek nevezhető ki.

Az Okrazhen sad Blagoevgrad (Bulgária) által 2018. január 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Bryan Andrew Ker kontra Pavlo Postnov, Natalia Postnova

(C-25/18. sz. ügy)

(2018/C 112/28)

Az eljárás nyelve: bolgár

A kérdést előterjesztő bíróság

Okrazhen sad Blagoevgrad

Az alapeljárás felei

Panaszos: Bryan Andrew Ker

Ellenérdekű felek: Pavlo Postnov, Natalia Postnova

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) A joghatóság 1215/2012 rendelet⁽¹⁾ 7. cikke 1. pontjának a) alpontja szerinti meghatározására tekintettel „szerződéses kötelezettség” alapját képezik-e a – valamely különös joggal való rendelkezés folytán a törvény erejénél fogva létrejövő, egyedileg meg nem határozott személyekből álló – jogi közösségek tagjainak többsége által meghozott azon döntések, amelyek kötelező erővel bírnak azokra is, akik a döntéshozatalkor nem szavaztak?
- 2) Amennyiben az első kérdésre nemleges a válasz: alkalmazni kell-e ezekre a döntésekre a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló, 2008. június 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletnek („Róma I”-rendelet)⁽²⁾ a szerződéses jogviszonyok esetén alkalmazandó jog meghatározására vonatkozó rendelkezéseit?
- 3) Amennyiben az első és a második kérdésre nemleges a válasz: alkalmazni kell-e ezekre a döntésekre a szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló, 2007. július 11-i 864/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet („Róma II”-rendelet)⁽³⁾ előírásait, és a rendeletben meghatározott szerződésen kívüli kötelmi viszonyok közül melyik hatálya alá tartoznak ezek a döntések?
- 4) Amennyiben az első és a második kérdésre igen a válasz: az egyedileg meg nem határozott személyekből álló közösségeknek az épület karbantartására vonatkozó feladatairól szóló döntéseit a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló, 2008. június 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet („Róma I”-rendelet) 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti „szolgáltatási szerződésnek” vagy a rendelet 4. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett „dolgi jognak” vagy „bérleti jognak” kell tekinteni?

⁽¹⁾ A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 351., 1. o.).

⁽²⁾ A szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról (Róma I.) szóló, 2008. június 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2008. L 177., 6. o.; helyesbítés: HL 2009. L 309., 87. o.).

⁽³⁾ A szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról (Róma II.) szóló, 2007. július 11-i 864/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2007. L 199., 40. o.; helyesbítés: HL 2016. L 39., 63. o.).

A cour de travail de Liège (Belgium) által 2018. január 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – V kontra Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Securex Integrity ASBL

(C-33/18. sz. ügy)

(2018/C 112/29)

Az eljárás nyelve: francia

A kérdést előterjesztő bíróság

Cour du travail de Liège

Az alapeljárás felei

Felperes: V

Alperesek: Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Securex Integrity ASBL